

"Mijn Jezus barmhartigheid,
op U stel ik mijn betrouwen!"

VROOM AANDENKEN AAN

Eerwaarde

Zuster ALBERIC

Louise DOCLOT

van de Zusters van Sint-Franciscus

geboren te Tollembeek 27 juli 1913
geprofest te Opbrakel 18 september 1933
overleden te Michelbeke 17 oktober 1986

gersterkt door het sacrament
van de ziekenzalving.

*"Houd u aan uw verplichtingen en blijf
erbij en ga voort met uw werk tot gij
oud zijt.*

*De zegen van de Heer is het loon van de
vrome en zijn welslagen bloeit in een
oogwenk op".*

Jezus Sirach, XI, 20 en 22

In de Cronycke van de zustersgemeenschap van Michelbeke zal Zuster Alberic met gouden letters opgetekend staan als een voorbeeld van trouw die ze meer dan vijftig jaar lang op een bescheiden en attentievolle manier voor ons allen heeft voorgeleefd.

Uit de vaderlijke ast van Sint-Pieterskapelle, waar haar roeping ontloek, heeft zij onverdrotten werkwijzer en stipte plichtsvervulling aan vroomheid leren paren en had zij, die haar moeder nooit heeft gekend, een innige verering voor haar hemelse Moeder naar het klooster meegebracht.

Haar opleidingsjaren als jonge zuster hebben elders haar zin voor schoonheid vervolmaakt, maar tegelijk haar afschuw voor ontrouw en haar liefde voor eigen congregatie zodanig verhevigd dat zij elders nooit meer helemaal gelukkig was. Het liefst werd haar de thuiswacht.

In de bloei van haar jaren hebben wij haar gekend als de "meesteres van de coupe" die met geoeffend oog aandacht had voor het geringste detail, voor maat en gulden verhouding en die met bedreven hand haar werk met liefde heeft opgenomen en voltooid.

In de herfst van haar leven vonden wij haar met vanzelfsprekende luisterbereidheid en dienstbaarheid aan de receptie van Stella Matutina, waar ze met zoveel toewijding niets dan lof van "haar" school, waar ze vol van was, aan de buitenwereld heeft medegedeeld.

In het laatste jaar heeft zij zonder klacht het kruis van haar ongenadige ziekte gedragen, waarvan de grootste beproeving de tijdelijke verwijdering is geweest van al wat haar dierbaar was én de grootste vreugde de terugkeer naar haar eigen vertrouwde wereld, waarin zij de kracht vond om haar leven nog met één jaar te verlengen op de ruime kamer, waar tafel en naaimachine, gebedenboek en paternoster onder handbereik bleven, zodat afscheid nemen voor haar onmogelijk werd.

Haar trouw aan werk en gebed, haar gehechtheid aan mensen en dingen, haar gebondenheid aan hier en nu hebben dit leven nooit tot een vlucht gemaakt, maar tot een blijvende thuiskomst.

Dierbare medezusters, familieleden en vrienden, heb dank voor de warme genegenheid en voor de steun die ik van U mocht ondervinden, vooral tijdens mijn ziekte.

Ik heb van u geen afscheid genomen omdat ik weet dat ik van bij de Heer u blijvend nabij ben.

De Oversten
De Zusters van Sint-Franciscus
De familie Doclot
bedanken.

